Zalai Károly

Avignoni emlék

75.

Már nem sírt. De égett a szeme. Jó, hogy nem látta őt senki. Közben kiürült a borosüveg. Úgy itta meg a környék egyik legzamatosabb borát, egy 2011-es Châteauneuf-du-Pape-ot, mint a vizet. Amikor fölállt, érezte, hogy nem teljesen józan. Sőt meglehetősen részeg. Nem is mert beülni az autójába. Először sétált egyet. De nehezére esett a járás, így aztán visszament a kocsihoz, beült, az albumot maga mellé dobta, hátradöntötte az ülést, és azon nyomban elaludt.

Ajtócsapódásra riadt. Egy pincér parkolt le mellette vagy a szakács, mindenesetre kinyitotta az étterem ajtaját, és leszedte az asztaláról az üres üvegeket és a poharakat. Joachim attól tartott, hogy megjön a pincérlány is, és látja, hogy mennyit ivott. Ezért begyújtotta a motort, megfordult, és találomra jobbra kanyarodott. Közben furcsa mód eszébe jutott, hogy talán ez sem volt véletlen. Jobbra fordult, mert arra kellett mennie. Ha balra kanyarodik, nem ő lett volna: egy tőle idegen életbe kezd.

Rövidesen elágazáshoz ért. Itt meg a bal oldali utat választotta, egy mellékutat, amely az Alpilles sziklái közé vezetett. Ez nagyon megtetszett neki. Olyan volt, mintha nem itt, hanem valahol máshol lett volna. Aztán egyszerre csak ismerős lett a táj, és rájött, hogy délelőtt járt már errefelé. Lehúzódott az útról, és megnézte a térképet. Látta, hogy Mas de Monfort, Aureille, Les Baumettes és Le Deste között van egy 25–30 kilométeres szakasz, amelyik olyan, mint egy körpálya. Kíváncsi volt, mennyi idő alatt tud körbehajtani. Gázt adott, a néptelen úton egy eladdig sohasem érzett szabadság szállta meg a lelkét. Az első kör majdnem 40 percig tartott. Igaz, tele volt az út nem várt kanyarokkal. Még bizonytalannak érezte magát, egyszer rossz irányba hajtott, mert egy kicsit spicces volt. A következő kör előtt megállt egy kávézónál, ivott egy eszpresszót, egy nagy pohár vizet, és elszívott egy cigarettát. Aztán elkezdte nyomni a gázpedált, és megérezte az ereiben a kellemes izgalmat, amely vezetés közben mindig átjárta. A kocsi az úthoz tapadt, halkan és megbízhatóan duruzsolt a motor. Szinte látta magát, ahogy – mint valami reklámfilmben – hanyagul veszi a kanyarokat, a szél bele-belekap a hajába. Arra gondolt, ha fél óra alá szorítja a következő kört, másnap ellátogat Avignonba.

76.

Már kezdett lenyugodni a nap. Az út néptelen volt. Pontosan emlékezett, hol jönnek azok a viszonylag egyenes szakaszok, ahol nyomhatja a gázt, és hol várnak rá veszélyesebb kanyarok. Vezetés közben teljesen kitisztult a feje. A gyomrát az a kellemesen bizsergető érzés csiklandozta, amit annyira szeretett. Kinyitotta a kesztyűtartót, és berakott a lejátszóba egy CD-ét, és a kvadrofon hangszórókból egyszerre csak fölcsendült Bruce Springsteen borzongató hangja. Ez volt a kedvenc CD-je. 1988 lett megint. Jürgen, Irene és ő ott álltak a hatalmas tömegben, s talán először az életükben úgy érezték, minden lehetséges. A dal átjárta szívüket. *Born int he USA*. Irene fölült a nyakába. Talán azért választotta őt, mert magasabb volt, így többet láthatott. És ő egész testében érezte a lány ölének forró melegét. A nyaka egy kicsit olyanná lett, mint a farka. Nem is volt a lánynak súlya, órákon át cipelni tudta volna. Később látta magukat egy pillanatra, amint föltűnnek a koncertről készített filmben. Irene volt talán a legszebb lány. A film nézése közben mindig rádöbbent, mennyi gyönyörűség élt ott velük abban a rettenetes Kelet-Berlinben. Olyanok voltak a színes ruháikban, mint a virágok, és a mosolyuk szabadnak, gondtalannak tűnt.

Joachim még hangosabbra állította a zenét, amely úgy harsogott, mintha egy egész zenekar ült volna vele az autóban. És üvöltve énekelte együtt a nótát Springteennel. Már nem ő vezetett, hanem az énekes. Gázt adott, szinte szárnyalt, soha ilyen boldognak nem érezte még magát. Jobb kézzel tartotta a kormányt, a ballal pedig vadul ütötte a karosszérián a dal fantasztikus ritmusát. Aztán olyan szakaszhoz ért, amely a jelzések szerint veszélyesen kanyargott. Nem érdekelte. Tovább ordította a dalt, nyomta a gázpedált, élvezte, hogy a kabrió meg-megcsúszik az úton. Első leszek, nyerek, ordította, ám egy jegenyesor között a jármű lesodródott az útról. Valami megdobta, és ő, mintha repülőben ült volna, tisztán látta, hogy átszáll két fa között. Furcsa mód nem mesze tőle két hattyút látott, egy feketét és egy fehéret. Álmodta volna!?

Az autó az orrára zuhant, aztán megfordult maga körül, ő pedig kirepült a kormány mögül, mert szánt szándékkal nem kapcsolta be a biztonsági övet csak maga mögött, hogy a biztonsági berendezés ne csipogjon. Utálta ugyanis, hogy a gurtni odaszorította az üléshez. Közben azt is látta, hogy egy csúnya, szürke szikla felé száll, megpróbálta kezével fölfogni az ütést, de nem sikerült. Hatalmas reccsenést hallott, odvaspenészes, mégis meghitt illat csapta meg az orrát, és finom földbarna cirókálást érzett a szemhéján, aztán elszakadt a film.

Nem tudja, meddig feküdt ott. De arra emlékszik már, hogy valamikor szirénahang kúszott a fülébe. Majd egy cipőt látott a feje mellett. Hangokat is hallott. Beszéltek. Mintha azt mondták volna, hogy reménytelen. Pontosabban azt, hogy „desespéré". És hogy Avignonba viszik. Ezt értette, és ettől megnyugodott. Egyszer, egyetlen egyszer sikerült kinyitnia a szemét. A fehér köpenyes doktornőnek horgonyt formázó aranymedál lógott a nyakában, és fekete haja izzadtan a halántékához tapadt. Megpróbált rámosolyogni, de nem tudta, hol van a szája, van-e szája egyáltalán. Csak fájdalmat érzett. Az egész teste merő fájdalom volt.

77.
Epilógus

Joachim Schwabe, ötvenkét éves kölni lakost este fél hétkor szállították be az avignoni Hospital Center Henri Duffaut-ba. A baleseti sebészeten mindent megtettek érte, de a szíve nyolc után néhány perccel – anélkül, hogy egyetlen pillanatig magához tért volna – fölmondta a szolgálatot.

Az áldozat Mercedes kabriója teljesen kiégett. A roncstól nem messze a rendőrök találtak egy bőrkötéses fényképalbumot több tucat fekete-fehér fotókópiával, amelyekre valaki – föltehetően Schwabe – fölírta a fotók alkotóját és címét. A dossziéban találták meg egyébként Schwabe iratait. Mivel a hivatalos megkeresésre senki nem jelentkezett, a fotókat pár hónappal később bekeretezték és kiakasztották a rendőrőrs társalgójának a falára. A helyiség így sokkal barátságosabb lett.